

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. S.**, zastoupeného Mgr. Irenou Zelenkovou, advokátkou se sídlem Nám. W. Churchilla 2, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 6. 2004, č. j. OAM-2057/VL-07-04-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2005, č. j. 24 Az 408/2004-25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Ireny Zelenkové **se u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Jako žalobní body označil jednotlivá ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3), jejichž znění reprodukoval. Kromě porušení uvedených procesních pravidel žalovaný pochybil též při aplikaci § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona. Co se skutkových důvodů týče, odkázal žalobce na správní spis. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2005; přisvědčil přitom žalovanému v hodnocení důvodů, pro něž žalobci nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost. V její prvé části vytkl žalovanému vady správního řízení, které opět vymezil zcela obecně číselným označením a volnou parafrází jednotlivých ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu – žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu - správní orgán si neopatřil úplné důkazy, a nemohl tak správně usuzovat o všech skutkových a právních otázkách; jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů).

Dále pak popsal své problémy s náboženskou extremistickou organizací vahabitů, jejíž příznivci se jej v Uzbekistánu snažili vydíráním a výhrůžkami přimět k členství. Jde sice o soukromé osoby, ovšem stát je podporuje; proto nemá smysl obracet se v takové věci na policii. Žalobcovy problémy jsou jen zdánlivě soukromého charakteru: vypovídají totiž o poměrech v Uzbekské republice, jaké popisuje i Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků ve svých člancích 43 a 53 (zde žalobce citoval znění těchto článků, které se věnují tzv. pronásledování na kumulativním základě a výkladu pojmu „opodstatněné obavy z pronásledování“).

Proto žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou. Zároveň požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti (usnesením ze dne 19. 7. 2005 byla jeho zástupkyní ustanovena advokátka Mgr. Irena Zelenková).

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Žalobcův popis vydírání a výhrůžek, jimž byl ve své vlasti vystaven ze strany vahabitů, jakož i jeho tvrzení o tom, že stát tyto extremisty podporuje, a přesvědčení o tom, že jeho soukromé problémy jsou obrazem poměrů v Uzbekistánu, spadají mezi tzv. nové skutečnosti – tj. takové, které byly uplatněny až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu. Žalobce se v žalobě nezmínil o jakýchkoli svých konkrétních potížích ani o svých názorech na vztah státu a náboženské skupiny vahabitů, ač tak učinit mohl, neboť ve správním řízení tyto skutečnosti uváděl. Tyto skutečnosti tedy žalobce v řízení před krajským soudem nesdělil (odkaz učiněný v žalobě na „protokol o pohovoru a další spisový materiál, který má k dispozici žalovaný“, je zcela obecný); objevují se poprvé až v kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud k nim z tohoto důvodu nepřihlíží (§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“).

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž žalobce napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž žalobce považuje rozhodnutí soudu za nezákonné; důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou přitom jen obecnými kategoriemi, které musí žalobce v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem. Pokud se tedy žalobce domnívá, že žalovaný si neopatřil dostatek důkazů, nezjistil v úplnosti skutkový stav, a ani skutečnosti zjištěné a doložené ve spisu nerespektoval a své rozhodnutí na nich nezaložil [což jsou vady správního řízení spadající pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], musí svá tvrzení upřesnit a např. označit důkazy, které si žalovaný měl obstarat, a neučinil tak, nebo alespoň uvést skutečnosti, jimiž žalobce odůvodňoval svou žádost a jež žalovaný přesto nechal nepovšimnuty, nebo poukázat na konkrétní rozpory mezi obsahem spisu a právními závěry žalovaného. Žalobce ovšem nic takového neudělal, a nevymezil tak, jaké konkrétní úkony a postupy žalovaného by soud měl přezkoumávat. Jeho obecná tvrzení tak nejsou stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž platí i o citacích z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Jednotlivé články této příručky obsahují pravidla pro posuzování různých typových situací, v nichž se mohou ve svých zemích původu ocitát žadatelé o azyl; ta jsou však formulována obecně. Pouhý odkaz na určitý článek této příručky je pro soud stejně irrelevantní jako odkaz na ustanovení právního předpisu, neboť obsah metodické pomůcky i právního předpisu je ze své podstaty obecný. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o individuální situaci, námitce či postoji žadatele o azyl. V projednávané věci tomu tak není: ze žalobcova popisu jeho problémů v Uzbekistánu nijak neplyne, jaká opatření charakteru diskriminace spojená s jinými zápornými faktory by u něj mohla založit pronásledování, ani to, že pronásledování již postihlo členy žalobcovy společenské skupiny, což dokládá opodstatněnost jeho obav. Ani v této části kasační stížnosti tedy nelze nalézt kvalifikovaný stížní bod, a i zde je kasační stížnost nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

V kasačním řízení tedy žalobce uplatnil zčásti nové skutečnosti neobsažené v žalobě, zčásti důvody, které nelze považovat za stížní body ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť nejsou jakkoli právně specifikovány ani skutkově podloženy; kasační stížnost je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla žalobci ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal žalobcově zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni náleží 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu